

Гоголіна Галина Володимирівна,
*викладач кафедри інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського інституту інтелектуальної власності та права Національного
університету «Одеська юридична
академія»*

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ ТОВАРІВ ВТОРИННОГО РИНКУ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Євроінтеграційні процеси стали невід’ємною складовою еволюції національної правової системи, що зумовлена глобалізаційними світовими тенденціями. У ст.ст. 85, 102, 116 Конституції України [1] закріплений стратегічний курс України на набуття повноправного членства у ЄС.

Угода про асоціацію між Україною та ЄС [1] набула чинності 1 вересня 2017 року. Однією з її цілей є посилення співробітництва у сфері юстиції, свободи та безпеки з метою забезпечення верховенства права та поваги до прав людини і основоположних свобод. Значну увагу в Угоді про асоціацію приділено захисту прав споживачів. Так, у ст. 417 Угоди [1] закріплено відповідно до Додатка XXXIX [3] обов’язок України наблизити своє законодавство до *acquis* ЄС. Строк протягом якого Український парламент має прийняти зміни до законодавства встановлений три роки з дати набрання угодою чинності. Таким чином, до 1 вересня 2020 року парламентом мають бути прийняті зміни до законодавства України стосовно захисту прав споживачів, зокрема Україна має адаптувати Закон України «Про захист прав споживачів» від 12.05.1991 р. [4] до положень Директиви № 1999/44/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25.05.1999 «Про певні аспекти продажу споживчих товарів та відповідні гарантії» [2].

Український споживач товарів вторинного ринку, або як їх визначено у Директиві № 1999/44/ЄС *secondhand* товари, в врешті-решт, отримає належний захист своїх прав. Зокрема мають бути запроваджені наступні правила регулювання продажу товарів вторинного ринку:

1) оскільки товари вторинного ринку як правило, товари що були у вжитку, то правовий режим такого товару не допускає можливості його заміни на аналогічний – п. 16 Директиви № 1999/44/ЄС.

2) якщо недоліки товару були виявлені протягом шести місяців з дня доставки товару, вважається, що такі недоліки вже існували в момент передачі товару (п. 3 ст. 5 Директиви № 1999/44/ЄС).

3) споживач має повідомити про невідповідність (хиби) товару протягом двох місяців з дня виявлення таких недоліків.

4) загальний термін гарантійного обслуговування споживача – 2 роки, що встановлений ч. 1 ст. 54 Директиви № 1999/44/ЄС за домовленістю між продавцем і покупцем товару вторинного ринку може бути скорочений, але не менш як до 1 року відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 7. Якщо домовленість про скорочення гарантійного терміну не зафіксована письмово чи в електронній формі, то до товару вторинного ринку застосовується загальні гарантійні правила.

5) держава-член може передбачити, що вираз «споживчі товари» не охоплює товари вторинного ринку товари, що продаються на публічних аукціонах, які споживачі мають можливість особисто відвідувати. Тобто, Інтернет-аукціоні товари вторинного ринку мають правовий режим «споживчих товарів» і, таким чином, підпадають під дію Закону України «Про захист прав споживачів» від 12.05.1991 року та Директиву № 1999/44/ЄС.

У нашої держави лишилося менше року на прийняття відповідних змін до національного законодавства, розробки ефективного механізму для реалізації відповідних його положень. Імплементатії вищенаведеного буде сприяти облік осіб, які реалізують товари вторинного ринку та реалізовані ними товари. Законодавчим підґрунтям такого є внесені зміни [6] до Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» від 06.07.1995 р. [5], яким зобов'язують з 19.04.2020 року застосовувати реєстратори розрахункових операцій усіх суб'єктів господарювання, їх господарські одиниці та представників (уповноважених осіб) суб'єктів господарювання, які здійснюють розрахункові операції у готівковій та/або безготівковій формі. Отже, правам споживачів товарів вторинного ринку вже у 2020 році буде надана охорона на рівні закону, а правовий режим таких товарів знайде своє нормативне закріплення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України : Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/> (дата звернення: 02.11.2019).
2. Directive 1999/44/EC of the European Parliament and of the Council of 25 May 1999 on certain aspects of the sale of consumer goods and associated guarantees. *Official Journal*. L 171, 07/07/1999 P. 0012 – 0016., URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:31999L0044> (last visited: Nov 02, 2019).
3. Додаток XXXIX до глави 20 «Захист прав споживачів» Розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» URL: <https://eu-ua.org/tekst-uhody->

pro-asotsiatsiiu/dodatky-rozdil-v/zakhyst-prav-spozhyvachiv (дата звернення: 02.11.2019).

4. Про захист прав споживачів : Закон України від 12.05.1991 р. № 1023-XII. Дата оновлення: 01.01.2019. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1023-12/page%20> (дата звернення: 02.11.2019).
5. Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг : Закону України від 06.07.1995 р., URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/265/95-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 02.11.2019).
6. Про внесення змін до Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» та інших законів України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі та послуг: Закон України від 20.09.2019 р., URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/128-20> (дата звернення: 02.11.2019).

Ключові слова: гарантійне законодавство, споживачі, товар, національне законодавство, імплементація.

Keywords: warranty legislation, consumers, goods, national legislation, implementation.

Гончаренко Влада Олександрівна,

*кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЛІЗИНГ НЕРУХОМОСТІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Лізинг в Україні явище відносно нове. Лише у 1997 році лізингове законодавство набуло реальних рис у зв'язку з прийняттям ЗУ «Про лізинг», а в 2003 р. було прийнято ЗУ «Про фінансовий лізинг». Сьогодні іноземні банки входять на український ринок, спрощуючи доступ до фінансування та збільшуючи можливості таких фінансових інструментів як лізинг. В подальшому очікується збільшення кількості лізингових компаній, засновниками яких є банки, що сприятиме більш широкому розповсюдженню лізингу як альтернативного інструменту фінансування, зокрема у сфері нерухомості.

Основними джерелами правового регулювання лізингових правовідносин в Україні є Конвенція УНІДРУА «Про міжнародний фінансовий лізинг» 1988 р., ратифікована ЗУ «Про приєднання до Конвенції УНІДРУА про міжнародний фінансовий лізинг» від 11 січня 2006 р., параграф 6 глави 58 ЦК України (ст.ст. 806-809), ст. 292 ГК України, ЗУ «Про фінансовий лізинг» від 11 грудня 2003 р.